

der dog i en stor Kommune ikke kan fende de mange, som indsende Andragender gennem den. Desuden er den kommunale Anbefaling ingen Betingelse for at faa Indfødsret. Dette er anerkendt fra alle Sider. Paa det Rigsdagen i denne Samling foreliggende Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse findes endog anført en Person (Nr. 15), som Indenrigsministeren har optaget, uagtet Kjøbenhavns Magistrat ikke vilde anbefale ham, fordi han i 1876—77 havde modtaget urefunderet Sygehjælp til sin Søn, en Nægtelsesgrund, som Landstingets Udvalg — som det udtaler i sin den 29de November 1890 afgivne Betænkning — mener „ikke bør komme i Betragtning“. Og nærværende Folketingsudvalg kan være enig heri.

Grunden til, at Indenrigsministeren, uagtet til ham derom indgivne Ansøgninger, ikke har villet opføre de to førstnævnte Andragere paa det Rigsdagen i denne Samling foreliggende Lovforslag, er følgende, som meddeles i Skrivelse af 21de August

1890 til begge vedkommende Overøvrigheder.

For det første anføres, at Andragerne ikke „ved længere Tids Ophold“ ere knyttede til Danmark. Begge have dog været her henved 10 Aar, og for svenske har endogaa Landstinget, som hidtil har lagt stærkest Vægt paa Opholdets Varighed, anset 5 Aar tilstrækkeligt. I Landstingsudvalgets nyse nævnte Betænkning oplyses, at Lovforslaget har 9 i Sverige og Norge fødte Personer, som i kun 5—10 Aar have haft fast Ophold her i Landet, samt endog 3 i Tyskland fødte Personer, som kun have været her i 6 Aar.

For det andet anføres som Nægtelsesgrund, at „der ikke foreligger noget om, at Indfødsret er af særlig Betydning“ — „nødvendig eller i nogen fremtrædende Grad ønskelig“ — for vedkommende.

Denne Nægtelsesgrund havde Udvalget ikke tidligere kendt; det sendte derfor Indenrigsministeriet følgende Forespørgsel:

Folketingets Indfødsretsudvalg, den 23de Januar 1891.

Da Udvalget har modtaget 2 Andragender — 1 fra Jylland og 1 fra Kjøbenhavn — som Indenrigsministeriet i Skrivelser af 21de August 1890 til vedkommende Øvrigheder har afflaaet væsentlig af den Grund, at der ikke forelaa noget om, at Indfødsret var af særlig Betydning, nødvendig eller i nogen fremtrædende Grad ønskelig for Andragerne, udbeder Udvalget sig oplyst, om flere Andragender ere afviste med væsentlig samme Begrundelse.

Fredrik Vajer,

Udv. Form.

Til Indenrigsministeren.

Indenrigsministeren svarede:

Indenrigsministeriet. Kjøbenhavn, den 2den Februar 1891.

I behagelig Skrivelse af 23de f. M. har det ærede Udvalg meddelt, at der til samme er indkommet tvende Andragender om Indfødsret, der under 21de August f. A. ere blevne afviste af Indenrigsministeriet væsentlig under Henvisning til, at der ikke i Sagen forelaa noget om, at Indfødsret var nødvendig eller i nogen fremtrædende Grad ønskelig for de Paagældende. Udvalget har i denne Anledning udbedt sig oplyst, om flere Andragender om Indfødsret ere blevne afviste med væsentlig samme Begrundelse.